

Omnibuskørsel. Vi gaar nemlig ud fra, at det er i Befolkningens Interesse, at Læger og Dyrlæger kan komme hurtig omkring, og at de i saa stor Udstrækning som muligt anskaffer Motorkøretøjer; og netop fordi det er i Befolkningens Interesse, mener vi, det er retfærdigt at stille deres Køretøjer lige med Vognmandskøretøjer i denne Henseende.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale alle de af Udvalget og af et Fleital stillede Ændringsforslag til Vedtagelse her i Salen.

Vanggaard: Til § 20 har et Mindretal stillet et Ændringsforslag, hvorom jeg paa Mindretallets Vegne skal tillade mig at sige et Par Ord. Det gaar ud paa at stryge Bestemmelsen om den mindre Vægt for Automobiler, saa at man giver Tilladelse til, at Automobiler paa indtil 1,600 kg kan færdes overalt paa Bivejene. Dermed har vi ment at imødekomme et Ønske fra Automobilejernes Side, idet disse smaa Køretøjer paa indtil 700 kg Vægt i mange Tilfælde er upraktiske; de rummer for lidt og er usolide. Det hænder naturligvis, at man af økonomiske Grunde, eller fordi man ikke har Brug for et større, finder det praktisk at holde et saadant Køretøj, men de fleste ønsker et Automobil af en noget større Vægt og en bedre og stærkere Konstruktion. Vi har ment, at Vægten i denne Forbindelse ikke spillede saa stor en Rolle; naar man blot undgik de egentlig tunge Automobiler, kunde man godt give Lov til Færdsel med Automobiler indtil 1,600 kg's Vægt overalt paa Bivejene, hvor man i det hele ansaa det for hensigtsmæssigt, at de maatte færdes. Vort Forslag gaar nemlig endvidere ud paa, at saadanne Automobiler kun skal kunne færdes paa Bivejene uden særlig Tilladelse, naar disses Bredde mellem de inderste Grøftekanter er mindst $5\frac{1}{2}$ m; ellers kommer det an paa, om vedkommende Kommunalbestyrelse skønner, at det er rigtigt og forsvarligt at lade Automobiler færdes paa disse Veje. Der er altsaa i og for sig ikke Tale om at forbyde Færdsel paa smalle Veje, men kun om at overlade Afgørelsen til Kommunalbestyrelserne. Faren for Hestekøretøjer ved at møde Automobiler er utvivlsom størst paa de smalle Veje, ja, den har egentlig kun nævneværdig Betydning paa disse. Hvert eneste Aar sker der adskillige Ulykker ved, at fredelige vejfarende der køres i Grøften, og det er sikkert ikke overvejende paa Grund af Automobilførernes Uforsigtighed, men fordi Vejen er smal, og Hestene bliver sky, naar

de kommer i umiddelbar Nærhed af Motorkøretøjet. Dette kræver Menneskeliv. I de sidste Maaneder er der sket et Par Ulykker af den Art, ved hvilke fredelige Landboere, der kørte med Hestekøretøjer, er blevet lemlæstet og har maattet køres paa Sygehuset. Dette kan selvfølgelig ikke sammenlignes med de Ofre, der i denne Tid bringes paa Slagmarkerne, men paa den anden Side er vi dog her i Landet ikke helt uimodtagelige for humane Betragtninger, og jeg synes derfor, at der kunde være Grund til at skænke dette Forhold nogen Opmærksomhed. Det bliver, som sagt, Kommunalbestyrelserne, der skal skønne over, om Hestene er tilstrækkelig vænnede til Automobilkørsel, saa at man kan tillade denne ogsaa paa de smalle Veje, og det er jo ogsaa kun dem, der er i Stand til at skønne derover. De har saa ogsaa Pligt til og Ulejlighed med at afmærke Vejene, saa at Afmærkningen udviser, at den paagældende Vej ikke maa befærdes af Automobiler. Der er ogsaa her gjort den Undtagelse, som i det hele findes i Loven, at Læger, Jordemødre, Politiet i Funktion og Vejvæsenet maa færdes paa saadanne Biveje. Man gaar nemlig ud fra, at de paagældende er i den Grad knyttede til Egnen, at de vil udvise den allerstørste Forsigtighed overfor de vejfarende. Deres hurtige Tilstedekomst er jo i adskillige Tilfælde af en saadan Betydning, at man maa give Dispensation ogsaa i dette Tilfælde. En lignende Bestemmelse med Hensyn til Vejbredden og Automobilfærdselen findes, saa vidt jeg har erfaret, ogsaa i vort Naboland Sverige.

Det forekommer mig, at dette Ændringsforslag egentlig indeholder en Udvidelse af Retten til Automobilfærdsel; det er i alt Fald overvejende til Gunst for denne. Kun hvor Automobilkørsel kan tænkes at rumme en virkelig Fare, hvor Egnens Heste ikke er tilstrækkelig vænnede dertil, ligger det i Kommunalbestyrelsens Haand at hindre den. Nu har jeg nok hørt, at man mener, at Sogneraadene skulde være saa konservative og gammeldags, at de vilde benytte sig af denne Bestemmelse til at standse Automobilfærdselen paa alle snævre Biveje, ogsaa hvor Hestene var vænnede dertil. Det tror jeg imidlertid ikke vil blive Tilfældet. Vi er efter min Mening kommet saa vidt, at egentlig Uvillie mod Automobilfærdselen findes ikke i nogen betydende Grad. Jeg tror derfor, at vort Ændringsforslag løser dette Spørgsmaal paa en meget hensigtsmæssig Maade.

Jeg vil gerne knytte en Bemærkning